

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10900** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Геокар Рент“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], подадена чрез адв. Т. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-004551 от 04.09.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП на дружеството е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят – „Геокар Рент“ ЕООД, излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с материалния закон и неговата цел – основания за оспорване по чл. 146, т. 2 – 5 АПК.

Твърди, че дружеството никога не е предоставяло процесния автомобил на неправоподобния водач – Н. Ж., а същият е бил отдаден под наем с договор, сключен с К. В. И. за периода от 20.08.2025 г. до 30.09.2025 г. Сочи, че според обясненията на И. тя е отстъпила автомобила на свой приятел на 31.08.2025 г. и не е знаела, че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) не е валидно в България.

Твърди нарушение на чл. 59, ал. 2 АПК, тъй като не е посочена конкретната хипотеза на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП.

Позовава се на съдебна практика на АССГ.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира

разноски по делото. Жалбоподателят се представлява от адв. Т. Т. от Адвокатска колегия – П..
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорената заповед.

Прави искане съдът да отхвърли подадената жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски. Ответникът се представлява от юрк. П..

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

„Геокар Рент“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е собственик на лек автомобил „Порше К.“ с регистрационен № С..

На 31.08.2025 г. около 16:19 ч. е извършена проверка на процесния автомобил - Порше К. с регистрационен № С., на [улица]пред № 39, с посока на движение от [улица]към [улица], при която е установено, че водачът Н. Ж., ЕГН [ЕГН], управлява МПС, без да притежава СУМПС, валидно за територията на Република България, за което му е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4530709/31.08.2025 г.

На 04.09.2025 г. със ЗППАМ № 25-4332-004551 полицейски инспектор в ОПП при СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е приложил спрямо „Геокар Рент“ ЕООД принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на 24.09.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена в съда на 08.10.2025 г.

В хода на производството по делото е приета административната преписка по издаване на оспорената заповед и са допуснати гласни доказателства. Жалбоподателят е представил договор за наем на процесния автомобил и СУМПС на водача.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 57) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 56) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно приложената по делото (л.55) Заповед рег. № 513з-9572/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел

„Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правните основания за упражняване на компетентността. Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да рефлектират върху валидността на акта.

По приложението на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията на управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и когато свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 ЗДвП или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

В обжалваната заповед са посочени релевантните факти и обстоятелства, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП спрямо собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България.

От фактическа страна по делото безспорно се установява, че на 31.08.2025 г. процесният автомобил е бил управляван от Н. Ж., който не е притежавал СУМПС, валидно за територията на Република България – обстоятелство, удостоверено с надлежно съставен АУАН, който не е оборен в настоящото производство. Следователно обективната предпоставка, визирана в нормата на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – управление на МПС от неправопособен водач – е налице.

Спорът между страните обаче не се свежда до наличието на тази обективна предпоставка, а до въпроса дали при конкретните факти приложението на мярката спрямо собственика на автомобила съответства на целта на закона и на принципите на административния процес.

Съдът съобрази, че в случая „Геокар Рент“ ЕООД е търговско дружество, чиято основна дейност е отдаване на автомобили под наем. По делото е представен и неоспорен договор за наем, от който се установява, че процесният автомобил е бил предоставен на К. В. И. за периода от 20.08.2025 г. до 30.09.2025 г., т.е. към момента на извършване на нарушението автомобилът се е намирал във фактическата власт на трето лице на валидно правно основание.

От събраните гласни доказателства се потвърждават твърденията на жалбоподателя, че управлението на автомобила от неправоспособния водач е резултат от преотстъпване на автомобила от наемателя на трето лице, без знанието и съгласието на собственика. Не се установява жалбоподателят да е извършил действие или бездействие, което да сочи, че е предоставил, допуснал или разрешил управлението на автомобила от неправоспособен водач.

При тези данни съдът приема, че макар нормата на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП да не въвежда изискване за виновно поведение на собственика, принудителната административна мярка не може да се прилага механично, единствено въз основа на формалното качество „собственик“, без да се отчита конкретната фактическа обстановка и поведението на адресата на мярката. В противен случай се стига до налагане на тежка ограничителна мярка върху лице, което не е имало реална възможност да предотврати противоправния резултат.

В този смисъл съдът споделя развитите в цитираната от жалбоподателя съдебна практика

съображения, че целта на мярката по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е превантивна, а не санкционна, и тя следва да бъде насочена към лица, чието поведение е в причинна връзка с установеното нарушение. Когато собственикът е лишен от фактическа власт върху автомобила и не е допуснал управлението му от неправоспособен водач, превантивният ефект на мярката спрямо него е практически несъществуващ, доколкото по делото не се установи собственикът да е предоставил, допуснал или разрешил управлението на автомобила от неправоспособното лице, нито да е разполагал с фактическа възможност да предотврати същото към релевантния момент. В този смисъл прилагането на ПАМ спрямо собственика не постига превантивната цел на закона спрямо него, а води до неблагоприятна последица, несъответстваща на причинната връзка между неговото поведение и установения противоправен резултат.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед, макар и издадена от компетентен орган и при спазване на формалните изисквания, противоречи на целта на закона, поради което е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК СДВР – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя своевременно претендираните и доказани разноски за внесена държавна такса в размер на 50,00 лева (25,56 евро).

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004551 от 04.09.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на „Геокар Рент“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 25,56 евро (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента), представляващи равностойността на 50,00 (петдесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: